

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/114/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3819203943
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3819203943.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobcu: P., proti žalovanej: A., o zaplatenie 2.300,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 29. júna 2020, č. k. 5C/24/2019-81, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaná **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu v celom rozsahu zamietol a výrokom II. o trovách konania rozhodol tak, že žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou proti žalovanej domáhal zaplatenia sumy 2.300,- eur s prísl. ako vydania bezdôvodného obohatenia, čo zdôvodnil tým, že s manželom žalovanej uzatvoril zmluvu o dielo na vykonanie tesárskych prác na stavbe krovu záhradnej kuchyne a podľa zmluvy mu uhradil zálohu na zaobstaranie materiálu v sume 2.300,- eur na účet jeho manželky vedený v K. Manžel žalovanej S. T. mu však materiál nedodal a ani nezačal so stavebnými prácami. Po odstúpení od zmluvy mu odmietol on a tiež žalovaná zálohu vrátiť. V priebehu konania žalobca požiadal o zmenu žaloby v súvislosti s tým, že Okresný súd Prievidza vydal dňa 19.02.2018 platobný rozkaz pod sp. zn. 7Csp/4/2018-25, ktorým bol S. T. zaviazaný k úhrade dlhu z rovnakého plnenia, ako on navrhuje zaviazat' žalovanú. Zmenou žaloby sa preto domáhal, aby plnenie S. T. z platobného rozkazu Okresného súdu Prievidza zo dňa 19.02.2018 sp.zn. 7Csp/4/2018-25 sa započítalo na plnenie žalovanej v rozsahu plnenia poskytnutého po splnení celej ostatnej časti istiny a celého príslušenstva z platobného rozkazu. Súd na pojednávaní dňa 29.06.2020 zmenu žaloby pripustil. Žalovaná so žalobou nesúhlasila. Potvrdila, že s S. T. sú manželia a ich manželstvo stále trvá, tiež, že účet, na ktorý žalobca zaslal finančné prostriedky, patril jej; uviedla však, že tento účet využíval len jej manžel, ktorý mal k tomuto účtu dispozičné oprávnenie. Ona tento účet nevyužívala, mala zriadený účet vo N.. Účet v K. bol zriadený iba preto, že zo K. mala poskytnutý úver a z tohto účtu sa úver splácal. Ona predmetný účet využívala len tak, že zo svojho účtu si naň zaslala nejaké prostriedky, aby sa mohla zrealizovať úhrada. Žalovaná v konaní uviedla, že manžel jej povedal, že si dal poslať peniaze od žalobcu na jej účet potom, čo jej prišla notifikácia o platbe. Podľa žalovanej si tieto prostriedky jej manžel z účtu aj vybral v pokladni banky, vybratie peňazí jej manžel aj potvrdil. Uviedla, že jej manžel svoj účet nemal a ani nemá. Ona vo veci figuruje len ako majiteľka účtu a nie je dôvod, aby niesla v tejto veci zodpovednosť iba preto, že pohľadávka žalobcu voči jej manželovi je nevyhľaditeľná. Ona so žalobcom neprišla do styku, nežiadala ho o nič, ani o zaslanie peňazí na účet. Do kontaktu s ním prišla iba v

súvislosti s tým, že bol za ňou vo N. s tým, čo má odkázať manželovi. Poukázala na to, že s manželom majú uzavretú dohodu o zúžení BSM.

3. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že žalobca ako objednávateľ dňa 12.07.2017 uzatvoril zmluvu o dielo s S. T. ako zhotoviteľom, na základe ktorej sa zhotoviteľ zaviazal pre objednávateľa vykonať práce špecifikované v zmluve (napr. stavba krovu na prístavbe záhradnej kuchyne vo veľkosti cca 4x8 m, stavba pergoly vo veľkosti cca 8x8 m, polozenie strešnej krytiny, podbitie krovu tatranským profilom, náter dreva proti škodcom, povrchový náter dreva, kompletná dodávka materiálu - drevo, krytina, žľaby, spojovací materiál, nátery, doprava materiálu, montáž žľabov na odvod dažďovej vody a ich zaústenie do kanalizácie, ...). Cenu za vykonanie diela si zmluvné strany dojedali vo výške 3.800,- eur, pričom žalobca sa zaviazal vyplatiť zhotoviteľovi zálohu vo výške 60% z celkovej ceny diela, t.j. v sume 2.300,- eur na účet zhotoviteľa č. K XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a zostatok dojedanej ceny mal byť zhotoviteľovi vyplatený až po úplnom dokončení stavby a prevzatí stavby bez závad žalobcom. Zhotoviteľ sa v zmluve zaviazal hneď po prevzatí zálohy objednať všetok potrebný materiál a najneskôr do 3 - 4 týždňov od zloženia zálohy začať s realizáciou stavebných prác. Žalobca zálohu vo výške 2.300,- eur uhradil platobným príkazom dňa 14.7.2017 na účet uvedený v zmluve, t.j. na účet č. K XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. V poznámke pre príjemcu bolo zadané: E. S. C., stavba krovu. Zo zmluvy o osobnom účte zo dňa 24.8.2015, uzavretej medzi K., a žalovanou bolo zistené, že účet č. K. bol zriadený pre žalovanú. Dňa 13.5.2016 žalovaná splnomocnila S. T. na nakladanie s vkladom na účte č. K XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a na preberanie výpisov z účtu. Notárskou zápisnicou N XX/XXXX, Nz XXXX/XXXX zo dňa 8.2.2010, spísanou na Notárskom úrade A. G. E. v S., V., bola medzi žalovanou a S. T. uzavretá dohoda o zúžení rozsahu bezpodielového spoluvlastníctva manželov tak, že účastníci dohody (manželia) budú vystupovať každý samostatne ako účastníci právnych úkonov - kúpnych zmlúv, zmlúv o pôžičke, zmlúv o úvere. Z ftc. vyšetrovacieho spisu OR PZ S. č. ČVS: X.-XXX/PD-PD-XXXX vyplýva, že žalobca dňa 29.4.2019 podal trestné oznámenie na S. T. pre podozrenie zo spáchania trestného činu v súvislosti s tým, že s ním uzavrel zmluvu o dielo na vykonanie prác na stavbe krovu a pergoly záhradnej kuchyne v C., F. XX, kedy mu vyplatil zálohu 2.300,- eur na účet č. K XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, o ktorom S. T. tvrdil, že je to účet jeho manželky A. T.. Menovaný však termíny podľa zmluvy nedodrжал, o vykonanie dohodnutých prác ani nejavil záujem a celé jeho konanie bolo od začiatku podvodné za účelom vylákania finančných prostriedkov od žalobcu. Z vyšetrovacieho spisu vyplýva, že Okresný súd Prievidza vydal dňa 19.2.2018 platobný rozkaz č.k. 7Csp/4/2019-25, ktorým bola S. T. uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.760,- eur s prísl.. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 20.4.2018. S. T. vo výpovedi dňa 23.8.2019 v trestnom konaní uviedol, že od žalobcu prijal zálohu na materiál na základe zmluvy o dielo, ktorú spolu uzavreli. Z jeho výpovede ďalej vyplýva, že s realizáciou dohodnutého diela nebolo začaté, so žalobcom sa dohodli na tom, že drevo, ktoré malo byť použité na realizáciu diela, žalobcovi dovezie a on si zohnal niekoho iného, kto mu to urobí lacnejšie. Potom sa na dlhšie odmlčali a keď neskôr chcel materiál žalobcovi doručiť, ten mu povedal, že už si dal pergolu zhotoviť niekomu inému a od neho žiadal vrátenie zálohy. V tom čase však nemal prostriedky na vrátenie zálohy. V roku 2018 mu bol zo súdu v tejto súvislosti doručený platobný rozkaz a asi vo februári 2019 sa so žalobcom mali dohodnúť na splátkovom kalendári po 200,- eur mesačne. S. T. vo výpovedi uvádzal, že žalobcovi aj uhradil sumu 400,- eur. Uviedol tiež, že zálohu od žalobcu prijal, bolo z nej zaplatené drevo a spojovací materiál, so stavbou pergoly sa však nezačalo. Majiteľom účtu, na ktorý bola poslaná záloha od žalobcu, bola jeho manželka - žalovaná. Z konfrontácie žalobcu a S. T. v trestnom konaní vyplýva, že žalobca potvrdil, že sám navrhol S. T., že zakúpený materiál od neho zoberie a bude mu to odpočítané zo sumy zálohy. K tomuto však nedošlo, pretože S. T. mal materiál previezť do R., kde ho mal namoriť, a potom sa už drevo záhadne stratilo a p. T. sa odmlčal. S. T. v rámci konfrontácie uviedol, že žalobcovi vrátil sumu 400,- eur a zvyšok zálohy mu vráti do 15.11.2019. Z výpisu z účtu č. K XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX v spise OR PZ S. č. ČVS: X.-XXX/PD-PD-XXXX bolo zistené, že 14.7.2017 bola na účet prijatá platba v sume 2.300,- eur od žalobcu na stavbu krovu a v ten istý deň bola uvedená suma vybratá v hotovosti. Podľa oznámenia K., zo dňa 10.7.2019 vyplýva, že účet bol vedený na meno žalovanej, bol založený dňa 24.8.2015 a zrušený dňa 28.3.2019. Voči S. T. bola podaná obžaloba za prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona a Okresný súd Prievidza rozsudkom zo dňa 21.1.2020 č.k. 3T/95/2019-820 uznal S. T. za vinného zo spáchania pokračovacieho zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, 2 písm. d) odsek 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno j) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť okrem iného aj tým, že 12.7.2017 uzavrel so žalobcom zmluvu o dielo, pričom žalobca mu následne 14.7.2017 zaslal finančné prostriedky v sume 2.300,- eur na účet č. K XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený v K., ktoré mali

slúžiť ako záloha na realizáciu drevenej pergoly pri rodinnom dome žalobcu, ktorá mala byť zrealizovaná podľa zmluvy o dielo najneskôr do 5 - 6 týždňov od prijatia zálohy, avšak S. T. realizáciu drevenej pergoly nevykonal, žalobcovi nedoručil žiaden materiál, zálohu žalobcovi nevrátil a finančné prostriedky v sume 2.300,- eur určené na nákup materiálu použil pre vlastnú potrebu. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prijal vyhlásenie obžalovaného S. T. o uznání viny za skutky uvedené v obžalobe prokurátora Okresnej prokuratúry S.. Rozsudok v čase rozhodovania súdu ešte nenadobudol právoplatnosť. Žalobca si voči žalovanej uplatnil prostredníctvom súdu nárok na zaplatenie sumy 2.300,- eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 15.7.2017 až do zaplatenia s tým, že plnenie S. T. z platobného rozkazu vydaného Okresným súdom Prievidza dňa 19.2.2018 sp.zn. 7Csp/4/2018-25 sa započíta na plnenie žalovanej v rozsahu plnenia poskytnutého po splnení celej ostatnej časti istiny a celého príslušenstva z platobného rozkazu. Nárok zdôvodňoval tým, že na strane žalovanej vzniklo bezdôvodné obohatenie plnením bez právneho dôvodu, nakoľko dňa 14.7.2017 na bežný účet žalovanej uhradil sumu 2.300,- eur, pričom medzi ním a žalovanou neexistoval žiaden zmluvný vzťah. Úhrade predchádzala dohoda medzi manželom žalovanej a žalobcom o zhotovení stavby pre žalobcu, v súvislosti s čím S. T. požadoval zaplatenie zálohy na číslo účtu, ktorý patrí žalovanej. S. T. bol vyzývaný na vrátenie zálohy, voči nemu bol vydaný aj platobný rozkaz, je však dôvodná obava, že pohľadávka voči manželovi žalovanej bude nevykonalá, preto požaduje plnenie aj voči nej. Žalovaná s nárokom žalobcu nesúhlasila. Potvrdila, že účet, na ktorý žalobca uhradil zálohu 2.300,- eur, bol jej účtom, ale účet využíval jej manžel, ktorý mal k nemu aj dispozičné oprávnenie. Z jej výpovede vyplynulo, že o platbe zo strany žalobcu sa dozvedela na základe notifikácie, ktorú obdržala na telefón a manžel jej potvrdil, že on si dal poslať tieto peniaze na jej účet, ako aj to, že peniaze vybral. Od žalobcu ona nič nežiadala, na ničom sa neobohatila, vo veci figurovala len ako majiteľ účtu.

4. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, s odkazom na ktoré posúdil žalobu ako nedôvodnú. Žalobou sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia 2.300,- eur, ktoré žalovanej malo vzniknúť tým, že žalobca na účet vedený na jej meno uhradil sumu 2.300,- eur ako zálohu na vykonanie diela manželom žalovanej na základe uzavretej zmluvy o dielo zo dňa 12.7.2017, avšak manžel žalovanej dielo podľa zmluvy nevykonal a poskytnutú zálohu mu nevrátil. Súd v konaní považoval za preukázané, že účet č. K XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený v K., bol zriadený na meno žalovanej a k tomuto účtu mal dispozičné právo manžel žalovanej S. T.. Je tiež nesporné, že žalobca naozaj dňa 14.7.2017 uhradil na účet žalovanej, ktorý na tento účel uviedol v zmluve manžel žalovanej (ako zhotoviteľ diela) sumu 2.300,- eur ako zálohu na stavbu krovu v zmysle zmluvy o dielo uzavretej medzi žalobcom a S. T.. Rovnako za preukázané súd považuje to, že suma 2.300,- eur bola z uvedeného účtu ešte v rovnaký deň, t.j. 14.7.2017 v hotovosti vybratá, čo vyplýva z výpisu z tohto účtu nachádzajúcim sa vo vyšetrovacom spise ČVS: X.-XXX/PD-PD-XXXX. V konaní žalovaná uvádzala, že sumu 2.300,- eur z účtu nevybrala ona, ale jej manžel. Táto skutočnosť vyplýva aj z výpovede manžela žalovanej v trestnom konaní, kde uviedol, že zálohu vyplatenú žalobcom prijal a tieto prostriedky použil na zakúpenie dreva a spojovacieho materiálu potrebného na zhotovenie diela. Prijatie peňazí a ich použitie manžel žalovanej vôbec nespochybňoval a v tejto súvislosti bol aj odsúdený za zločin sprenevery rozsudkom pod č.k. 3T/95/2019-820 (viď bod 12 odôvodnenia), ktorý ku dňu rozhodovania vo veci ešte nenadobudol právoplatnosť. Z jeho odôvodnenia však vyplýva, že manžel žalovanej (ako obžalovaný) urobil v tej veci vyhlásenie o uznání viny. Z uvedeného je teda zrejmé, že sumu 2.300,- eur z účtu žalovanej vybral a použil pre svoje potreby jej manžel S. T., a preto na strane žalovanej nemožno hovoriť o bezdôvodnom obohatení na úkor žalobcu. Účet žalovanej slúžil len ako platobné miesto podľa zmluvy o dielo uzavretej medzi žalobcom a S. T., žalovaná však s finančnými prostriedkami, ktoré žalobca na tento účet zaslal, nedisponovala. Na základe uvedených skutočností súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko žalovanej na úkor žalobcu bezdôvodné obohatenie nevzniklo a v konaní nebol zistený ani iný právny titul, na základe ktorého by žalovanej vznikla povinnosť plnenia voči žalobcovi. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V konaní bola v celom rozsahu úspešná žalovaná, preto jej vznikol aj nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Žalovanej však v konaní žiadne trovy nevznikli, preto súd rozhodol tak, že jej náhradu trov konania nepriznal.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, existencia inej vady, nesprávne skutkové a právne závery) namietal nedodržanie postupu

daného ust. § 181 ods. 2 CSP, v konkrétnostiach povinnosť súdu poučiť strany o tom, ako predbežne vec správne posudzuje, aby bol vytvorený priestor na ich následnú možnú protiargumentáciu, z ktorého dôvodu podľa jeho názoru, má takéto poučenie zásadný právny význam pre ďalší priebeh konania. V posudzovanej veci však súd oboznámil účastníkov o tom, že posudzuje nárok ako bezdôvodné obohatenie, následne však bez akéhokoľvek skutkového, alebo právneho dôvodu svoj názor zmenil a vydal pre žalobcu prekvapivé rozhodnutie. Legitímne žalobca na základe predbežného právneho posúdenia očakával vyhovie návrhu, keďže nebol vyslovený žiadny argument, ktorý by mohol zvrátiť predbežne prijatý právny záver súdu. Vo vzťahu k významu tejto poučovacej povinnosti súdu poukázal na rozhodnutie KS Banská Bystrica sp. zn. 14Co/251/2017 vychádzajúc z ktorého, pokiaľ sudca sa chce zásadným spôsobom odkloniť od vysloveného názoru na predbežné právne posúdenie veci, je v záujme právnej istoty nevyhnutné, aby v odôvodnení rozhodnutia sa s týmto odklonom vysporiadal. Vo vzťahu k prekvapivému právnomu záveru a jeho dopadu na spravodlivosť súdneho konania poukázal tiež na rozhodnutie NS SR č.k. 8 Cdo 84/2017 a tiež rozhodnutie Ústavného súdu SR pod I. ÚS 736/2016, tiež NS SR č.k. 4 Cdo 223/2016. Podľa názoru žalobcu postupom súdu bolo znemožnené vykonávať mu jeho práva spočívajúce v argumentácii a prípadnom predkladaní nových dôkazov vo veci preukázania bezdôvodného obohatenia, pretože v prípade, ak by ho súd poučil, že bezdôvodné obohatenie nemá preukázané, použil by aj ďalšiu argumentáciu, napr. tú, ktorú teraz produkuje v odvolaní, keďže však legitímne očakával pozitívny výsledok, nemal za potrebu presvedčať súd o dôvodnosti podanej žaloby. Pokiaľ uplatňuje odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP, tak ako uvádza v odvolaní, uplatňuje ho len z dôvodu právnej opatrnosti, ak by krajský súd posúdil niektoré argumenty podľa tohto ustanovenia. Pri podaní žaloby vychádzal z princípu, že síce plnil na účet označený v zmluve o dielo ako platobné miesto, ale neskôr sa ukázalo, že vlastníkom účtu je manželka zhotoviteľa, teda žalovaná, ktorá nebola jeho zástupcom, nemala právo na tieto prostriedky, ani povinnosť ju odovzdať manželovi. Ako vlastníčka tohto účtu získala plnením v jej prospech bez právneho dôvodu finančné prostriedky bez toho, aby mala právo s nimi nakladať. To, že splnomocnila manžela ich v jej mene vybrať, bolo len jej pochybenie. Miestom splnenia dlhu je miesto, na ktorom má dlžník dlh splniť a veriteľ splnenie dlhu prijať. Je povinnosťou veriteľa dlh prijať. Poukazuje na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 21 Cdo 1774/99, vychádzajúc z ktorého, vzhľadom k tomu, že výkon rozhodnutia prikázaním pohľadávky z účtu sa týka pohľadávky, ktorú má majiteľ účtu na základe zmluvy o účte voči peňažnému ústavu, vyplýva z uvedeného o.i. aj to, že je zcela nerozhodné, koho boli peňažné prostriedky, ktoré boli na účet uložené. Podstatná je skutočnosť, kto je majiteľom účtu, pretože jedine on má pohľadávku z účtu u peňažného ústavu, ktorú je možné postihnúť výkonom rozhodnutia, čo platí aj v prípade, že peňažné prostriedky patriace do spoločného majetku manželov boli uložené na účet, ktorého majiteľom je len jeden z manželov. K nesprávne alebo nedostatočne ustálenému skutkovému stavu patrí aj skutočnosť, že finančných prostriedkov na účte sa netýkalo zúženie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a to žalovanej a jej manžela ako zhotoviteľa diela. Manželka potvrdila, že žijú spoločne s manželom a de facto mala z uvedeného konania zhotoviteľa diela majetkový prospech. Zúženie BSM sa týkalo zmlúv o kúpe, pôžičke a úvere, ako vyplýva z notárskej zápisnice. V zmysle ustálenej judikatúry, žalobca plnil de facto banke, tá získala finančné prostriedky do vlastníctva. Žalovaná ako vlastníčka bankového účtu, na ktorý sa plnilo, získala pohľadávku proti banke na vyplatenie týchto finančných prostriedkov. To, že zhotoviteľ vybral peniaze z účtu žalovanej titulom dispozície neznamená, že finančné prostriedky neprišli do jej dispozície. Žalovaná mala povinnosť žalobcovi prostriedky vydať, pretože sa na jeho účet obohatila, keďže tento plnil bez právneho dôvodu voči nej. Po odstúpení od zmluvy odpadol aj dôvod, že by mal plniť na tento účet na základe zmluvy. Podľa jeho názoru uvedený právny vzťah sa dá posúdiť alternatívne aj ako náhrada škody, ktorú žalovaná spôsobila žalobcovi tým, že prevádzkovala účet pre zhotoviteľa tak, aby nepodliehal výkonu rozhodnutia. Žalobca už v r. 2018 podal návrh na výkon exekúcie na akýkoľvek účet vedený na meno povinného zhotoviteľa. Keďže účet, na ktorý plnil, bol účet žalovanej, exekútor nemohol voči tomuto účtu vykonať exekúciu. Účet žalovaná zrušila v r. 2019, tiež vedela, že žalobca bol za trestnú činnosť obdobného charakteru právoplatne odsúdený v r. 2016 a poskytla mu finančné prostriedky žalobcu, aj keď k tomu nebola povinná. Vedela alebo musela vedieť, že týmto postupom sa žalobca k svojim peniazom už nedostane. Povinnosť správne kvalifikovať uplatnený nárok má súd. V súvislosti s tým odkazuje na rozhodnutia NS SR sp. zn. 5 Cdo 196/2009, 4 M Cdo 15/2009, 5 Cdo 196/2009. Zároveň poukazuje na ust. § 3 OZ a tvrdí, že konanie žalovanej je v rozpore s dobrými mravmi, v dôsledku čoho jej nemožno priznať právnu ochranu. Z trestného rozsudku založeného v spise vyplynulo, že zhotoviteľ, manžel žalovanej, bol už v r. 2014 súdne trestaný, bol mu uložený trest, a teda existoval aj dôvod k uzavretiu zmluvy o zúžení BSM medzi žalovanou a ním. Žalovaná sa priznala, že vedela o správaní manžela, o jeho trestnej minulosti, poskytla mu svoj účet, pred orgánmi činnými v trestnom konaní vypovedala, že manžel svoj účet nemal a ani nemá, možno práve kvôli jeho exekúciám,

ona v tej veci figuruje len ako majiteľka účtu. Ďalej poukazuje na zvukové záznamy a obsah jej výpovedí, keď táto uvádzala, že nevedela koľko prišlo na jej účet peňažných prostriedkov a odkiaľ, či sa aj iné osoby domáhali vrátenia peňazí, keď uvádzala, že áno, ved' je kvôli tomu vedený spor a ďalšie. Má preto za to, že správanie žalovanej je v rozpore s dobrými mravmi a nepožíva právnu ochranu, čo je ďalší dôvod vzniku bezdôvodného obohatenia alebo náhrady škody na vyhovenie žaloby v celom rozsahu.

6. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhovala rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Odvolanie považuje za nedôvodné. Stotožňuje sa so závermi súdu prvej inštancie v celom rozsahu, a to tak pokiaľ ide o skutkové, ako aj právne závery. Pokiaľ ide o odvolací dôvod vzťahujúci sa k nesplneniu si povinnosti súdom postupovať podľa § 181 ods. 2 CSP má za to, že súd v tomto smere nepochybil. Žalobcovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom. Súd postupoval štandardne, zákonne, oboznámil žalobcu so svojím právnym posúdením a dal mu tak možnosť vyjadriť sa aj k nemu v záverečnej reči. Nie je jej zrejmé, v čom malo byť posúdenie súdu a následne rozhodnutie prekvapivé, keď právne posúdenie prípadu zodpovedalo žalobnému návrhu. To, že súd posúdil žalobou uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia neznamena, že by automaticky mu mal aj vyhovieť. Pre výsledok sporu bolo rozhodujúce, či na strane žalovanej došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu. Žalobca uzatvoril zmluvu o dielo s S. T., pričom tomuto zaslal finančné prostriedky na účet, ktorý mu S. T. uviedol a ktorým bol disponentom, pričom sám žalobca vedel, že plní S. T., keď sa jednalo o zálohu na dielo. Z dokazovania vyplynulo, že okamžite potom ako prostriedky na účet prišli, S. T. ich v hotovosti vybral. Je teda zrejmé, že pokiaľ tu vznikol akýkoľvek záväzkový vzťah, ten je medzi žalobcom a S. T., čo žalobca ani nepopiera, keď sám žalobu odôvodňuje tým, že vymožitelnosť nároku od S. T. je nízka. Nie je zrejmé akým spôsobom by sa v tejto konštalácii mohla bezdôvodne obohatiť žalovaná, keď táto nikdy nebola v právnom vzťahu so žalobcom, s predmetnými finančnými prostriedkami nikdy nedisponovala, sama nemala vedomosť, že tieto prostriedky sú na účte, ktorého bola vlastníkom, tento účet nevyužívala, nakladal s ním výlučne S. T.. Je teda zrejmé, že účtu formálne síce bola majiteľkou žalovaná, avšak S. T. ho využíval ako platobné miesto, výlučne s ním disponoval a výlučne on aj získal tieto prostriedky. Úvahy žalobcu o tom, že žalovaná mu mala akýmkoľvek konaním spôsobiť škodu považuje za špekulatívne a nedôvodné, keďže neexistujú podmienky, ktoré by mohla žalovaná vo vzťahu k žalobcovi naplniť, aby sa tento mohol domáhať nároku na náhradu škody. Žalobca neuviedol akú právnu povinnosť žalovaná voči nemu porušila, ako sa mala pričiniť na vzniku škody na strane žalobcu, pokiaľ by mu aj vznikla, pričom opätovne zdôrazňuje, že žalobca bol v právnom vzťahu s S. T.. O nedôvodnosti žaloby svedčí aj fakt, že žalobca sa sumy 2.300,- eur domáhal súčasne aj od S. T. v konaní pod sp. zn. 7Csp 4/2018, v ktorom bola vec právoplatne skončená, a to tak, že S. T. bol zaviazaný na plnenie. Žalovaná nie je v hmotnoprávnom postavení solidárneho dlžníka ručiteľa, či spoludlžníka, aby sa mohol voči nej nároku žalobca domáhať. Preto žalobcom uplatnené dôvody na odvolanie nie sú naplnené, skutočnosť ním tvrdené k tomu smerujúce neexistujú a preto ani nebolo možné ani zo strany súdu jeho nároku vyhovieť. Navrhuje preto potvrdiť prvoinštančný rozsudok a priznať jej plnú náhradu trov konania vzniknutých jej v súvislosti s odvolacím konaním.

7. Žalobca vo svojej písomnej replike na vyjadrenie žalovanej prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že vyjadrenie žalovanej nereflektuje na jeho odvoláciu argumentáciu, na ktorej naďalej zotrváva. V podstate len replikuje skutočnosti uvedené v odvolaní. Nad rámec toho poukazuje na ust. § 420 Občianskeho zákonníka, v súvislosti s ním tvrdenou zodpovednosťou žalovanej za spôsobenú mu škodu. Podľa neho stále existujú podozrenia zo spáchania trestného činu zo strany žalovanej formou účasti, pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a tiež trestného činu podielníctva podľa § 231 ods. 1 písm. a), b) Trestného zákona, uvádza, že a priori je konanie žalovanej a umožnenie disponovania svojím účtom manželom vykonávajúcim za pomoci neho trestnú činnosť v rozpore s dobrými mravmi a jedná sa o neplatný právny úkon nepožívajúci právnu ochranu v zmysle § 3 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka. Vyjadrenie žalovanej podľa jeho názoru nie je dostatočné na zvrátenie argumentácie nim uvádzanej v odvolaní.

8. Žalovaná vo svojej duplike na repliku žalobcu prostredníctvom svojho právneho zástupcu uvádza, že naďalej má za to, že dôvody odvolania nemôžu obstať, argumenty žalobcu nemajú právny základ. Je samozrejmé, že sa nemožno relevantne vyjadriť ku každému argumentu žalobcu, keďže tento produkuje len špekulatívne právne teórie navzájom si odporujúce, ktoré nemožno na daný právny stav vzťah nijakým spôsobom aplikovať. Opakovanie duplikuje, že k naplneniu žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov jednoznačne nedošlo. V konaní bolo zo strany súdu najdôležitejšie vysporiadať sa s otázkou, či konanie žalovanej mohlo založiť nárok na vznik bezdôvodného obohatenia na neprospech

žalobcu, pričom žalobca sa mylne domnieva, že ak súd predbežne vyhodnotil, že nárok žalobcu bude posudzovať ako bezdôvodné obohatenie automaticky mal aj žalobe vyhovieť, čo je samozrejme nesprávny právny názor, keďže uvedeným posúdením len súd načrtol, podľa ktorých hmotnoprávných ustanovení bude postupovať, čo však neznamená, že nemohol žalobu zamietnuť. Žalobca opomína poukázať na skutočnosť, že finančné prostriedky nezaslal na daný účet bez právneho dôvodu, ale z dôvodu plnenia svojej povinnosti vyplývajúcej zo zmluvného vzťahu medzi ním a S. T., čo bolo v konaní preukázané, pričom táto pohľadávka mu bola judikovaná v konaní 7Csp/4/2018, z čoho je zrejmé, že žalobca si rovnakú pohľadávku nemôže uplatňovať duplicitne. Bolo tiež preukázané, že S. T. po pripísaní peňažné prostriedky vybral, s týmito disponoval, pričom jeho tvrdenie, že automaticky s nimi musela, keďže sú manželia, nakladať aj žalovaná, je ničím nepodložené a špekulatívne. Žalobca nemá žiaden právny titul, ktorý by zakladal jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovanej. Ani z jeho následného vyjadrenia nie je zrejmé, akú škodu mu mala žalovaná spôsobiť. Tento netvrdí ani nepreukazuje zákonné predpoklady na vznik zodpovednosti za takúto škodu na strane žalovanej. Opätovne zdôrazňuje požiadavku na priznanie jej trov vzniknutých v odvolacom konaní.

9. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

10. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v celom rozsahu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

11. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, existenciu ktorej vady nezistil, a odvolateľ ju tiež ani netvrdil.

12. V posudzovanej veci súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím žalobu ako v celom rozsahu nedôvodnú zamietol, konštatujúc absenciu vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej na ťarchu žalobcu (§ 451 ods. 1,2 OZ), pri súčasne konštatovanej absencii takých tvrdených skutočností, ktoré by opodstatňovali dôvodnosť uplatneného nároku vo svetle iného právneho titulu. Súčasne o trovách konania medzi stranami sporu rozhodol tak, že žalovanej napriek jej plnému, úspechu ich náhradu nepriznal s odôvodnením, že tejto trovy v konaní nevznikli (§ 255 ods. 1 CSP).

13. Žalobca v odvolaní namieta porušenie jeho práva na spravodlivý proces, prípadne existenciu inej vady spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej (odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ resp. d/ CSP) tvrdiac prekvapivosť rozhodnutia ako následok nedodržania postupu súdu prvej inštancie daného ust. § 181 ods. 2 CSP, ktorý vzhliadal v tom (s odkazom na konkrétne rozhodnutia KS Banská Bystrica, či ÚS SR), že súd prvej inštancie sa odklonil od predbežne vysloveného právneho názoru a vo výsledku jeho žalobu zamietol bez toho, aby sa s týmto odklonom vysporiadal (čím súčasne namieta tiež nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia), ďalej namieta nesprávne právne závery súdu prvej inštancie (o absencii vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej) na ktorých založil svoje rozhodnutie (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), tvrdí nad rámec skutočností uvádzaných v priebehu konania pred súdom prvej inštancie tiež ďalšie skutočnosti, ktoré podľa neho umožňujú jeho nárok alternatívne posúdiť ako náhradu škody vzniknutej na jeho strane konaním žalovanej, či rozporu jej konania s dobrými mravmi vo svetle čoho jeho nárok považuje za dôvodný.

14. Primárne sa odvolací súd zaoberal odvolateľom uplatňovanými odvolacími dôvodmi uvedenými v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a d/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces ako dôsledok nesprávneho procesného postupu súdu a existencia inej vady spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej), ktorých naplnenie posúdiac obsah odvolaní vzhliadal tiež v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia, v konkrétosti v nezdôvodnení odklonu od súdom vysloveného predbežného právneho posúdenia veci a v nadväznosti na to, tiež nedodržaniu postupu podľa § 182 ods. 2 CSP.

15. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného odvolacieho dôvodu (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na splnenie mandukačnej povinnosti súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na vydanie predvídateľného rozhodnutia, či na zachovanie rovnosti strán v konaní.

16. Odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 CSP (existencia inej vady) dopadá na akékoľvek iné pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nemožno subsumovať pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ide napríklad o nedostatočné odôvodnenie rozhodnutie, nie však v parametroch dosahujúcich naplnenie odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, či nesprávne realizovaná mandukačná povinnosť súdu.

17. Pokiaľ ide o namietané možné nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, nemožno pochybovať, že odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR. Avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo (ne)vyhovené uplatnenému nároku, čím je pre účastníkov veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné.

18. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia (nedostatok dôvodov) však bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, ale za tzv. inú vadu konania, (viď R 111/1998), čím sa zaoberalo tiež Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“, vychádzajúc z ktorého teda len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie spočívajúci v porušení práva na spravodlivý proces (predtým v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom) uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, ktorou táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ho ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

19. Preskúmaním obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhliadol dôvodnosť jednak pre uplatnenie druhej vety citovaného stanoviska R 2/2016, ale odôvodnenie napadnutého rozhodnutia netrpí ani takými nedostatkami, ktoré by boli spôsobilé k záveru o existencii tzv. inej vady konania, čím z hľadiska tejto námietky (o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia) nedošlo k naplneniu tak odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 pod písm. b/, ale tiež ani pod písm. d/ CSP.

20. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal v princípe dostatočnú odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej v parametroch daných ust. § 220 ods. 2 CSP. Skutočnosť, že odvolateľ sa s názormi súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže sama o sebe viesť k záveru o neodôvodnenosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Všeobecný súd totiž nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní, rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu. Stačí teda, aby reagoval súd na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B) k naplneniu čoho v posudzovanej veci došlo. Nedôvodne totiž odvolateľ tvrdí, že súd prvej inštancie sa odklonil od predbežne vysloveného právneho názoru a vo výsledku jeho žalobu zamietol bez toho, aby sa s týmto odklonom v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal. Z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 29.6.2020 totiž jasne vyplýva, že súd prvej inštancie v rámci postupu podľa § 181 ods. 2 CSP jednoznačne účastníkov oboznámil s tým, že vec predbežne právne posudzuje podľa ustanovení o bezdôvodnom obohatení (§ 451 a nasl. OZ), ktorým spôsobom vo výsledku, ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tiež žalobcom uplatnený nárok právne aj kvalifikoval. Nie je teda pravdivá odvolacia argumentácia žalobcu o odklone (naviac nezdôvodnenom) súdu prvej inštancie od oboznámenej predbežnej právnej kvalifikácie, čím ani rozhodnutie iného odvolacieho súdu na ktoré v súvislosti s touto námietkou odkazuje (KS BB sp.zn. 14Co 251/2017) v okolnostiach posudzovanej veci (nad rámec toho, že odvolací súd v danej veci ním nie je viazaný), nie je spôsobilé k rozhodnutiu odvolacieho súdu vyznievajúceho v prospech odvolateľa.

21. V ďalšom naplnenie odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, prípadne v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP vzhľadom žalobca v tom, že v dôsledku ním tvrdeného nedodržaného postupu súdom prvej inštancie daného ust. § 181 ods. 2 CSP, vydané rozhodnutie bolo pre neho prekvapivým, majúcim dopad na spravodlivosť súdneho konania, odvolávajúci sa zároveň na závery niektorých rozhodnutí ústavného súdu.

22. Nemožno pochybovať, ako to uvádza vo svojom rozhodnutí tiež NS SR (uznesenie zo dňa 17.10.2011 pod sp.zn. 7Cdo 42/2010) so závermi ktorého sa odvolací súd plne identifikuje, že konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Ako však tiež uvádza vo svojom rozhodnutí pod sp. zn. 8Cdo 84/2017 NS SR (na ktoré odvolateľ poukazuje a ktoré rovnako ako ďalšie rozhodnutia ním označené, príkladom ÚS SR pod sp.zn. I. ÚS 736/2016 sa síce zaoberajú právom na spravodlivé súdne konanie, avšak nie v identických, odvolateľom namietaných procesných situáciách, či skutkových okolnostiach aké sú v posudzovanej veci) základné právo na spravodlivé súdne konanie treba chápať ako zásadne „výsledkové“, z čoho vyplýva, že pri skúmaní, či (ne)došlo k zásahu do tohto práva treba mať na zreteli proces ako celok (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Určujúci z tohto hľadiska nie je jednotlivý úkon súdu alebo niektorá časť súdneho konania (ako celku), kľúčový význam má jeho výsledok. Vo svetle uvedeného je potrebné teda skúmať, či účastník (aj v prípade možného procesného pochybenia) následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania v okolnostiach posudzovanej veci napríklad tým, že mohol produkovať ďalšie tvrdenia, či dôkazy. Konanie pred súdom musí totiž zabezpečiť pre účastníkov konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Na zabezpečenie tejto ochrany priznáva Civilný sporový poriadok účastníkovi viaceré procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcich. Civilný sporový poriadok stojí na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy, na čo slúži tiež žalobcom uvádzaný procesný postup daný ust. § 181 ods. 2 CSP, vychádzajúc z ktorého po úkonoch podľa ods. 1 uvedeného ustanovenia súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná a súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci, čím je vytvorený priestor stranám produkovať argumenty, či dôkazy na jeho zvrátenie, čo však samozrejme predpokladá z hľadiska jeho naplnenia, že toto svoje právo aj aktívne využijú. Ich pasivita v tomto smere, rozhodne nemôže ísť na ťarchu správnosti procesného postupu súdu prvej inštancie.

23. V konkrétnostiach posudzovanej veci odvolací súd z obsahu spisového materiálu zistil, že súd prvej inštancie na prejednanie veci nariadil pojednávanie na deň 29.06.2020, na ktoré bol žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu predvolaný riadne a včas. Z obsahu zápisnice

z pojednávania tiež vyplýva, že súd prvej inštancie postupoval podľa ust. § 181 ods. 2 CSP, keď po úkonoch podľa ods. 1 uvedeného ustanovenia (prednesení žaloby a vzájomných vyjadrení, tiež kladení vzájomných otázok) určil skutkové tvrdenia, ktoré medzi stranami nie sú sporné (existencia zmluvného vzťahu medzi žalobcom a manželom žalovanej, odsúdenie manžela žalovanej za spreneveru peňažných prostriedkov, ktorých vydanie žiada od žalovanej pri súčasnom uznaní jeho viny v trestnom konaní), ako aj tie, ktoré medzi stranami zostali sporné (existencia bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej), oboznámil tiež predbežné právne posúdenie veci (podľa ustanovení o bezdôvodnom obohatení § 451 a nasl. OZ), na ktorom identickým právnom posúdení tiež vo výsledku svoje vydané rozhodnutie založil. Nie je teda pravdou odvolacie tvrdenie žalobcu, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na odlišnom právnom posúdení, aké bolo v rámci postupu podľa ust. § 181 ods. 2 CSP oboznámené súdom v priebehu konania. Súd prvej inštancie totiž v rámci tohto postupu nevyslovil, že žalobe mieni vyhovieť a za v tom čase existujúcich zistených skutkových okolností (neexistencia žiadneho právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanou, či následný osud peňažných prostriedkov v podobe ich dispozície manželom žalovanej ako zmluvným partnerom žalobcu), legitímne pri absencii akýchkoľvek ďalších skutkových tvrdení zo strany žalobcu, umožňujúcich úvahu o inom právnom dôvode opodstatňujúcom vyhovujúce rozhodnutie, tento nemohol legitímne očakávať iné, ako v jeho neprospech vydané rozhodnutie. Pokiaľ jeho racionálne uváženie pri plnej vedomosti o uvedených zisteniach, neindikovalo k produkovaniu ďalších skutkových tvrdení, či návrhov na dokazovanie, ide to výlučne na jeho ťarchu. Na akých tvrdeniach svoj nárok založil, také súd prvej inštancie aj posudzoval. Úlohou, či dokonca povinnosťou súdu nie je dohľadávať tvrdenia, či dôkazy, ktoré by prípadne boli spôsobilé privodiť v prospech žalobcu priaznivejšie rozhodnutie, keďže zásady ktorými je na rozdiel od mimosporového konania ovládané sporové konanie, toto priamo (s výnimkou sporov s ochranou slabšej strany o ktorý typ sporu však v posudzovanej veci nejde) vylučujú. Nie je teda pravdou, že súd prvej inštancie žalobcovi svojim procesným postupom znemožnil realizovať jeho procesné práva. Všetky procesné práva žalobcu boli zachované, zmysel a účel postupu podľa § 181 ods. 2 CSP bol zachovaný a vydané rozhodnutie za týchto okolností nemohlo byť pre neho ani prekvapivým. Pokiaľ žalobca nevyužil dostatočne svoje procesné oprávnenia, v konkrétosti tiež priestor tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru (pokiaľ tvrdí, že jeho nárok mohol byť prípadne tiež inak právne kvalifikovaný) a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy, ide to výlučne na jeho ťarchu.

24. Postupom súdu prvej inštancie tak nedošlo ani vo vzťahu k vyššie uvedeným námietkam k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil odvolateľovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo vo vzťahu k nemu k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP) a nebola z pohľadu tejto námietky zistená ani taká vada, ktorá by indikovala k naplneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP.

25. V ďalšom odvolací súd podrobil napadnuté rozhodnutie vecnému prieskumu z hľadiska odvolateľom uplatnených odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery).

26. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

27. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené

v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

28. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správne skutkové a právne závery, že za stavu, že účet žalovanej slúžil len ako platobné miesto, na ktoré boli podľa zmluvy o dielo uzatvorenej medzi žalobcom a manželom žalovanej poukávané finančné prostriedky (2.300,- eur), s ktorými však žalovaná (ktorá nebola v žiadnom právnom, teda ani zmluvnom vzťahu so žalobcom) reálne nikdy nedisponovala a ktoré v deň ich pripísania na jej účet boli tiež zmluvnou stranou žalobcu (manželom žalovanej S. T.) aj vybraté a použité na zakúpenie dreva a spojovacieho materiálu potrebného na zhotovenie diela (k zhotoveniu a odovzdaniu ktorého vo výsledku však neprišlo), prijatie ktorých finančných prostriedkov a ich použitie manžel žalovanej vôbec nespochybňoval a v súvislosti s ktorým jeho konaním bol aj uznaný za vinného z trestného činu sprenevery (rozsudok OS Prievidza č.k. 3T/95/2019-820), možno sa plne identifikovať s právnym názorom súdu prvej inštancie, že na strane žalovanej rozhodne nemožno hovoriť o vzniku a existencii bezdôvodného obohatenia na úkor žalobcu, čím neboli splnené vo svetle ust. § 451 a nasl. OZ ani zákonné predpoklady pre jeho vydanie žalobcovi zo strany žalovanej, čo nemohlo indikovať k inému, ako zamietajúcejmu rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Pokiaľ za týchto okolností súd prvej inštancie žalobu, ktorou sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia zo strany žalovanej, založiac dôvodnosť svojho nároku na tvrdeniach, že žalovaná je majiteľkou účtu na ktorý boli na základe zmluvy o dielo uzatvorenej s manželom žalovanej S. T. finančné prostriedky pripísané ako nedôvodnú zamietol, odvolací súd jeho rozhodnutie vyhodnotil ako v celom rozsahu vecne správne. V nadväznosti na to vzhľadom na úplný úspech žalovanej v spore, dôvodne súd prvej inštancie tiež konštatoval na jej strane vznik plného nároku na náhradu trov konania, i keď ich náhradu jej vo výsledku nepriznal, keďže tejto trovy v konaní pred súdom prvej inštancie nevznikli (§ 255 ods. 1 CSP). Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie ako už bolo uvedené aj v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia, tiež dostatočne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach na tieto poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky pre strany známe fakty spolu so správnou citáciou právnych predpisov, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre uskutočnenie odvolacieho prieskumu a potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu.

29. Nad rámec uvedeného vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

30. Vzťah z bezdôvodného obohatenia je vzťahom záväzkovým, pre ktorý je kruciálne rozšírenie majetkovej sféry jednej osoby na úkor inej osoby. Kto je v rámci zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie pasívne legitimovaný (ako účastník zo záväzkového vzťahu z bezdôvodného obohatenia) vyplýva z ust. § 451 a nasl. OZ.

31. Len ten z manželov, ktorý bol účastníkom zmluvy podľa ktorej si strany poskytli vzájomné plnenia, môže byť aj účastníkom záväzkového vzťahu z bezdôvodného obohatenia, ku ktorému vzniku došlo v dôsledku neplatnosti zmluvy (tiež jej zrušenia v dôsledku odstúpenia ako tomu bolo v okolnostiach posudzovanej veci a ktorého obsahom sú vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán k vráteniu na základe zo zmluvy poskytnutého plnenia). V okolnostiach posudzovanej veci to bol manžel žalovanej (nie samotná žalovaná), ktorý bol so žalobcom v zmluvnom vzťahu na základe ktorého mu žalobca na dohodnuté platobné miesto poskytol plnenie, preto výlučne on bez ohľadu na to, že majiteľkou účtu bola v rozhodnom období žalovaná, je účastníkom záväzkového vzťahu z bezdôvodného obohatenia v dôsledku zrušenej zmluvy a to bez ohľadu tiež na existenciu ich BSM. V konaní bolo bez akejkoľvek pochybnosti preukázané, že žalovaná reálne s pripísanými finančnými prostriedkami nikdy nedisponovala, tieto z účtu vybral v deň ich pripísania na účet a použil (prvotne v súlade so zmluvou na realizáciu diela) jej manžel S. T. z ktorého dôvodu neboli splnené zákonné predpoklady pre vznik zodpovednosti na strane žalovanej za vydanie bezdôvodného obohatenia v dôsledku zrušenej zmluvy, vzniknuté na strane jej manžela, ako zmluvného partnera žalobcu a na úkor žalobcu. Odvolacie námietky žalobcu o vzniku povinnosti vydania bezdôvodného obohatenia žalovanou z dôvodu existencie jej BSM s bývalým zmluvným partnerom žalobcu, sú tak nedôvodné.

32. Bez dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia sú tiež námietky odvolateľa v tom smere, že súd prvej inštancie mohol uplatnený nárok (pokiaľ dospel k záveru, že nejde o bezdôvodné obohatenie) kvalifikovať ako nárok na náhradu škody, keďže práva je znalý súd a povinnosťou žalobcu nie je uplatnený nárok právne kvalifikovať.

33. Pravdou síce je, že občianske súdne konanie je ovládané zásadou iura novit curia, z ktorej vyplýva, že účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok, ani obranu proti nemu právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia nároku je vecou súdu, avšak povinnosťou účastníka (v tomto prípade žalobcu), bolo produkovať vo vzťahu k uplatnenému nároku skutočností v takom rozsahu, aby podaním rozhodujúcich skutočností, bol skutkový dej nezameniteľne vymedzený, k naplneniu čoho v posudzovanej veci zo strany žalobcu síce došlo, avšak v rozsahu a kvalite ich produkcie, súd z podaných skutkových okolností a na základe zisteného skutkového stavu vo svetle zásady iura novit curia (pričom je pravdou, že nebolo právne významné pre rozhodnutie veci, ako a či vôbec žalobca podaný skutkový dej po právnej stránke hodnotil) i keď v konkrétnostiach v zhode a s tým, ako ho právne kvalifikoval tiež samotný žalobca, jeho nárok správne právne posúdil výlučne ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. I keď teda platí pravidlo, že zatiaľ čo žalobca musí tvrdiť skutok, pričom právo, ktoré zodpovedá skutkovým zisteniam, musí nájsť súd, základným predpokladom jeho reálneho naplnenia vo svetle odvolacej námietky žalobcu (o možnom inom právnom kvalifikovaní uplatneného nároku - okrem ním tvrdeného bezdôvodného obohatenia tiež ako náhrady škody), je produkovanie zo strany žalobcu takých skutkových tvrdení, ktoré by k takejto právnej kvalifikácii skutku boli aj spôsobilé, k naplneniu čoho však zo strany žalobcu neprišlo. Jeho skutkové tvrdenia (naviac veľmi úsporné) k odlišnej (až v odvolacom konaní požadovanej) právnej kvalifikácii uplatneného nároku jednoznačne neindikovali, pričom predstava, že súd by ich absenciu (teda nedostatok aktivity žalobcu v tomto smere) mohol, či mal dotvárať vlastnou činnosťou, je iluzórna a neudržateľná, v premietnutí do postupu súdu vo svetle zásad ktorými je sporové konanie ovládané, naviac by bola spôsobilá k porušeniu práva v prípade takéhoto postupu vo vzťahu k žalovanej na rovnosť strán pred súdom, či spravodlivý proces.

34. Žalobca opomína zjavne základný princíp, ktorým je ovládané dokazovanie v sporovom konaní, o ktoré ide aj v posudzovanej veci, a to princíp prejednávaci, ktorý spočíva v tom, že tvrdiť skutočností rozhodné pre posúdenie daného prípadu a navrhovať a predkladať dôkazy pre tieto skutočností, je zásadne vecou strán sporu, na ktorých spočíva hlavná zodpovednosť za zhromaždenie skutkového podkladu potrebného pre rozhodnutie vo veci samej, teda iniciatíva v tomto smere jednoznačne zaťažuje ich. Rozsah dôkazného bremena vyplýva z hmotného práva, teda z príslušnej hmotnoprávnej normy. V zásade platí, že dôkazné bremeno má ten, komu je podľa hmotného práva na prospech existencia určitej skutočnosti. Ak tak strany nevykonajú, potom postihne tú stranu, ktorá je povinná potrebné tvrdenie vykonať, či dôkaz predložiť, nepriaznivý procesný následok spočívajúci v tom, že súd rozhodne v jej neprospech. Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania a to v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie povinnosti tvrdenia a dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom spočíva na tej-ktorej strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Keďže teda súd vychádza len zo skutočností tvrdených stranami a vykonáva len tie dôkazy, ktoré tieto navrhli, bolo tak na žalobcov, akým spôsobom svoj nárok formuloval a na akých skutočnostiach jeho dôvodnosť zakladal, ako aj na strane druhej bolo na žalovanej, akú obranu a na akých skutočnostiach založenú zvolila a tiež bolo vecou racionálneho posúdenia žalobcu, či ním tvrdené skutočností sú postačujúce a to vo vedomí, že pasivita, či nesprávne zvolená argumentácia, mu môže priniesť negatívne dôsledky v spore, teda nesplnenie si povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti sa nutne muselo prejaviť v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre stranu, ktorá bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno neunesla, k naplneniu ktorých skutočností aj došlo v posudzovanej veci, keď žalobca neprodukoval také tvrdenia, ani dôkazy, ktoré by boli spôsobilé k záveru o opodstatnenosti podanej žaloby či už z hľadiska súdom prvej inštancie správne zvolenej právnej kvalifikácie uplatneného nároku majúcej pôvod v tvrdených skutočnostiach, ako aj z hľadiska absencie tvrdenia takých skutočností (samozrejme tiež podložených dôkazmi), ktoré by boli spôsobilé k záveru o existencii iného právneho dôvodu opodstatňujúceho úspešnosť žaloby, čo nemohlo mať za následok iné, ako v neprospech žalobcu vydané rozhodnutie.

35. V súvislosti s nedostatkom skutkových tvrdení produkovaných žalobcom pred súdom prvej inštancie pokiaľ ide o ním v odvolacom konaní tvrdený iný právny dôvod opodstatňujúci podľa jeho názoru priznanie mu nárokovanej čiastky, odvolací súd mu dáva do pozornosti starú zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Predovšetkým je totiž vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod., čo platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných oprávnení, k naplneniu čoho došlo tiež v posudzovanej veci. Nebol to v danom prípade súd, ktorý by nesprávnym procesným postupom bol odňal procesné práva odvolateľovi, či neprihliadol, alebo správne nevyhodnotil existujúcu skutkovú situáciu s následkom jej nesprávnej právnej kvalifikácie, ale bol to on sám, ktorý nedostatkom vlastnej obozretnosti, existujúci skutkový základ produkciou ďalších (podľa jeho názoru relevantných) skutkových tvrdení, či predkladáním dôkazov na ich preukázanie nezmenil.

36. Nespôsobilé k odlišnému, v prospech žalobcu vyznievajúcemu rozhodnutiu sú v konečnom dôsledku jeho tvrdenia (produkované až v odvolacom konaní) týkajúce sa konania žalovanej, ktoré podľa jeho názoru indikujú k záveru či už o vzniku zodpovednosti za škodu s povinnosťou jej náhrady na strane žalovanej, ako aj jeho tvrdenia, že toto jej konanie má byť v rozpore s dobrými mravmi, z ktorého dôvodu mu nemožno priznať právnu ochranu v podobe zamietnutia žaloby.

37. Keďže je zrejme ako už bolo uvedené vyššie, že tieto skutkové tvrdenia žalobcu neboli v rámci zákonnej koncentrácie konania pred súdom prvej inštancie produkované, ale sú uplatňované až v rámci odvolacieho konania, ich prípustnosť ako tzv. novôt bolo potrebné vyhodnotiť z hľadiska dikcie ust. § 366 CSP vychádzajúc z ktorého znenia, spôsobilosť preskúmania napadnutého rozhodnutia vo svetle nich, je podmienené okrem toho, že sa po a) týkajú procesných podmienok, po b) vylúčenia sudcu, či nesprávneho obsadenia súdu (o ktoré prípady zjavne v posudzovanej veci nejde, nie sú ani tvrdené), tiež nezavinením ich doterajšieho nepoužitia, pričom je to odvolateľ v konaní, koho zaťažuje povinnosť preukázať, že tieto nové prostriedky procesného útoku, ktoré uvádza až v odvolacom konaní, nemohli byť v doterajšom priebehu konania (do doby vyhlásenia dokazovania súdom prvej inštancie za skončené) použité bez jeho viny. Ak tento predpoklad úspešne nesplní, na tieto novoty nemôže odvolací súd prihliadnuť, pričom na diskvalifikáciu týchto novôt postačuje aj opomenutie ich skoršieho predloženia zavinením z nedbalosti, či nesprávne (nedostatočne) zvolenej argumentácie pokiaľ ide o dôvodnosť nároku, o ktorý prípad zjavne ide v prípade novôt produkovaných žalobcom v odvolacom konaní s poukazom na argumentáciu, ktorá ich sprevádza. Keďže žalobca si nesplnil svoju povinnosť plynúcu mu z ust. § 366 CSP, spočívajúcu v produkovaní takej argumentácie, ktorá by umožňovala tieto novoty vo svetle odvolacieho prieskumu pripustiť, čo zjavne ani nemohol, keďže vzhľadom na jej obsah je zjavné, že možnosťou ich produkcie disponoval už v čase prebiehajúceho konania pred súdom prvej inštancie a bolo len vecou jeho úvahy a zvolenej argumentačnej konštrukcie, že tak neurobil, a teda neexistovala udržateľná prekážka, pre ktorú ich nemohol pred súdom prvej inštancie produkovať (argumentácia o odlišnej právnej kvalifikácii jeho nároku súdom, či tvrdenie, že mal za to, že súd jeho žalobe aj bez ich produkovania vyhovie neobstojí), nebolo možné prijať iný záver ako o ich diskvalifikácii, teda ich neprípustnosti v odvolacom konaní, čím bez ďalšieho sú nespôsobilé k dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

38. Žalobcom uplatnené odvolacie námietky tak v ich súhrne argumentačne neboli spôsobilé k odlišnému, v prospech neho spôsobilému rozhodnutiu odvolacieho súdu.

39. Keďže dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie postupoval pri posúdení nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovanej správne, s následkom zamietnutia žaloby ako nedôvodnej, jeho rozhodnutie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne, k odvolaciemu prieskumu spôsobilé rozhodujúce skutočnosti, ktoré by dôvodne indikovali k zmene, či zrušeniu napadnutého rozhodnutia, k čomu nie je spôsobilý ani poukaz žalobcu na rozhodnutia iných (tiež vyšších súdov) keďže tieto vzhľadom na individuálne okolnosti posudzovanej veci, nie sú aplikovateľné spôsobom požadovaným odvolateľom.

40. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaná má vzhľadom na jej plný úspech v odvolacom konaní nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

41. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

42. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).